

Załącznik nr 2
Autoreferat w języku polskim

Łódź, 30.07.2018 r.

dr Tomasz Kamiński
Uniwersytet Łódzki
Wydział Studiów Międzynarodowych i Politologicznych
Katedra Studiów Azjatyckich

AUTOREFERAT

1. Imię i Nazwisko:

Tomasz Kamiński

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/ artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej:

- Doktor nauk humanistycznych, ze specjalnością historia integracji europejskiej. Dysertacja "Polityka Unii Europejskiej wobec Chin 1995-2008" obroniona w grudniu 2009 na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego. Promotor: dr hab. Małgorzata Pietrasiak.
- Magister stosunków międzynarodowych. Praca "Możliwości współpracy militarnej pomiędzy Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi" obroniona w listopadzie 2004 roku na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politologicznych Uniwersytetu Łódzkiego. Promotor: dr Przemysław Żurawski vel Grajewski.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu

- 2010 – nadal: adiunkt w Zakładzie Azji Wschodniej (od 2017 w Katedrze Studiów Azjatyckich) na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politologicznych Uniwersytetu Łódzkiego.
- 2010-2011 Kierownik projektu i dyrektor w E-manager Sp. z o.o. Odpowiedzialny za wdrożenie projektu – „Menadżer projektów – symulator zarządzania projektami unijnymi”. Projekt finansowany z działania 8.1 PO IG, zakładał stworzenie gry internetowej w formule e-usługi. Szef zespołu pracującego nad scenariuszem gry.
- 2009-2011 Konsultant biznesowy w PL Europa Sp. z o.o. Pomoc w przygotowywaniu wniosków o dofinansowanie ze środków unijnych, prowadzenie szkoleń. Przygotowywanie biznesplanów i studiów wykonalności. Zarządzanie projektami unijnymi.
- 2006-2007 Specjalista ds. finansów i monitoringu w SPI Consult GmbH Oddział w Polsce. Praca w projekcie „Gender Mainstreaming w instytucjach rynku pracy” jako osoba

odpowiedzialna za monitoring i finanse projektu. Przeprowadzenie ewaluacji projektu, odpowiedzialny za przygotowanie części tekstu i redakcję broszury „Gramy fair. Gender Mainstreaming w instytucjach rynku pracy”.

- 2005-2006 Specjalista ds. funduszy unijnych SPI Consult Polska Sp. z o.o. Odpowiedzialny za przygotowywanie projektów i wniosków o dofinansowanie ze środków UE oraz ofert przetargowych.
- 2002-2005 Koordynator projektów w BBJ Polska Sp. z o.o. Zakres obowiązków obejmował: prowadzenie szkoleń, doradztwo dla przedsiębiorców, organizacji pozarządowych oraz jednostek samorządowych w zakresie przygotowywania projektów finansowanych ze środków Unii Europejskiej, organizację projektów szkoleniowych prowadzonych przez firmę, zarówno tych prowadzonych w kraju jak i zagranicą. Koordynator projektu realizowanego przez BBJ we współpracy z firmą COMBIDATA na zlecenie Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, zakładającego przygotowanie 3 szkoleń w technologii e-learning – „Zamówienia publiczne”, „Przygotowywanie biznesplanów”, „Fundusze Strukturalne dla przedsiębiorstw”.

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a) tytuł osiągnięcia naukowego/artystycznego:

Państwowe fundusze majątkowe jako narzędzie polityki zagranicznej państw

b) autor/autorzy, tytuł/tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa:

Tomasz Kamiński, *Pieniądze w służbie dyplomacji. Państwowe fundusze majątkowe jako narzędzie polityki zagranicznej*, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2018.

c) omówienie celu naukowego/artystycznego ww. pracy/prac i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania:

Przedmiotem moich badań było wykorzystanie Państwowych funduszy majątkowych (PFM) w polityce zagranicznej państw. PFM to rządowych lub kontrolowanych przez rząd (bezpośrednio lub pośrednio) fundusze inwestycyjne nabywające różnego rodzaju aktywa, również zagranicą. Jeszcze w 2007 roku wartość aktywów PFM wyceniana była na ok trzy biliony dolarów, a w 2016 już na

siedem bilionów. Stanowiło to około 10% procent wartości całego globalnego rynku kapitałowego, co świadczy o dużym znaczeniu tych instytucji.

Podstawowym problemem badawczym, który starałem się rozwiązać w pracy, były formy politycznego użycia PFM w polityce zagranicznej oraz warunki, które muszą być spełnione, żeby do takiej sytuacji doszło. Innymi słowy pytałem, jak i w jakich warunkach fundusze są wykorzystywane przez władze jako narzędzie polityki zagranicznej państwa? Należy wyraźnie podkreślić, że takie postawienie problemu sprawiło, że podstawowym przedmiotem analizy stały się państwa i ich polityki zagraniczne, a nie same fundusze majątkowe. Jest to element zdecydowanie odróżniający niniejszą pracę od głównego nurtu badań w literaturze przedmiotu, które zdecydowanie w centrum rozważań lokują PFM.

Niniejsza praca wpisuje się w analityczno-empiryczny nurt badań nad stosunkami międzynarodowymi, będący przeciwieństwem nurtu hermeneutyczno-humanistycznego. Zgodnie z założeniami tego modelu badaną rzeczywistość można i należy systematyzować, poszukując określonych prawidłowości, przyczynowości, powtarzalności zjawisk oraz stałych relacji pomiędzy nimi.

Zmienną zależną w badaniu, czyli tą co do której zakłada się, że jest powodowana przyczynowo lub uzależniona od innych zmiennych, było użycie PFM jako narzędzia polityki zagranicznej państwa. Najpierw, na bazie dostępnych danych historycznych dotyczących wybranych krajów, udzielono odpowiedzi na pytanie o sposoby użycia PFM w polityce zagranicznej państwa. Następnie podjęty został problem uwarunkowań tego użycia.

Na podstawie analizy dotychczasowych badań (m.in. Norris, 2016; Shemirani, 2011; Truman, 2010) postawione zostały cztery hipotezy, dotyczące czynników warunkujących użycie PFM jako narzędzia polityki zagranicznej.

H1. Ścisła kontrola sprzyja politycznemu wykorzystywaniu, a większa niezależność funduszu będzie osłabiała możliwość jego instrumentalnego użycia. Kluczowe znaczenie dla możliwości użycia PFM jako narzędzia polityki zagranicznej ma więc poziom kontroli państwa nad jego funduszem/funduszami.

H2. Rola i aspiracje danego państwa determinują stopień wykorzystania PFM w dyplomacji ekonomicznej. Kraje o statusie mocarstwa, z dużymi ambicjami w polityce międzynarodowej, będą miały większą skłonność do prowadzenia aktywnej dyplomacji ekonomicznej i wykorzystywania PFM w swojej polityce zagranicznej. Małe i słabe państwa, z niskimi ambicjami politycznymi, będą miały mniejszą skłonność do używania funduszy jako narzędzia politycznego.

H3. Żeby użycie PFM jako narzędzia oddziaływania było skuteczne to środki zgromadzone w nim muszą być „znaczące”. Skala możliwości użycia PFM jako narzędzia dyplomacji będzie rosła wraz ze wzrostem środków będących w dyspozycji funduszu.

H4. Istnieje zależność między poziomem transparentności PFM, a możliwością jego politycznego wykorzystania. Im większy poziom transparentności działań funduszu, tym mniejsze prawdopodobieństwo wykorzystania go jako narzędzia politycznego. I odwrotnie – fundusze zarządzane w sposób najmniej przejrzysty powinny być podatne na silne upolitycznienie.

Powyższe hipotezy stały się podstawą do wyodrębnienia czterech zmiennych niezależnych, czynników mogących mieć wpływ na to, czy dany kraj jest w stanie wykorzystać PFM do działań politycznych na arenie międzynarodowej. Są to:

1. poziom kontroli państwa na PFM,
2. potęga państwa i wynikający z niej poziom ambicji politycznych,
3. wielkość zasobów finansowych będących w posiadaniu PFM danego państwa,
4. poziom przejrzystości działań inwestycyjnych PFM.

Wpływ tych zmiennych niezależnych na użycie PFM jako narzędzia polityki zagranicznej został przeanalizowany na podstawie trzech studiów przypadków. Do analizy wybrane zostały następujące kraje: Chiny, Norwegia i Rosja. Wszystkie one znajdują się w pierwszej dziesiątce krajów posiadających największe zasoby w PFM, zajmując odpowiednio 1, 3 i 10 miejsce, co ma zagwarantować porównywalność analizowanych przypadków. Jednocześnie wyselekcjonowane kraje w oczywisty sposób różnią się poziomem potęgi, wielkością zasobów będących w dyspozycji PFM, przejrzystością ich działań oraz systemem powiązań między nimi a rządem, które warunkują kontrolę nad funduszem. To z kolei gwarantowało, że wybrane zmienne niezależne będą fluktuować, pozwalając na ocenę ich wpływu na zmienną zależną.

W badaniach kluczową rolę odegrała analiza literatury naukowej oraz dokumentów. Ważnym elementem analizy było wykorzystanie metod ilościowych. Dzięki wsparciu Narodowego Centrum Nauki (projekt „Polityczne znaczenie inwestycji prowadzonych przez Państwowe Fundusze Majątkowe w Europie Środkowej i Wschodniej”, DEC-2012/07/B/HS5/03797), udało się zakupić dostęp do bazy danych transakcji funduszy majątkowych przygotowywanej przez SWF Institute, najważniejszy ośrodek analityczny zajmujący się monitorowaniem działań PFM. W wykorzystanej bazie znajduje się 11633 transakcji, obejmujących okres do III kwartału 2014 roku. Korzystając z danych dotyczących inwestycji PFM zobrazowane zostały najważniejsze kierunki inwestycji

funduszy, sektory oraz wielkość transakcji. Dzięki temu rozważania na temat politycznego użycia tych wehikułów inwestycyjnych przez państwa zyskały bardzo mocne podstawy w postaci danych statystycznych. Należy podkreślić, że prace oparte o tak szeroki materiał statystyczny stanowią rzadkość w literaturze dotyczącej PFM, prawdopodobnie z uwagi na niską dostępność danych.

Pisząc niniejszą pracę przyjęto, m.in. za jednym z czołowych badaczy międzynarodowej ekonomii politycznej Robertem Gilpinem (1987), państwowcentryczny realizm jako dominujące podejście analityczne i perspektywę intelektualną. Autor nie traktuje więc realizmu jako teorii naukowej, którą chce potwierdzić lub sfalsyfikować swoimi badaniami empirycznymi. Uznanie centralnej roli państw w środowisku międzynarodowym, nie oznacza rzecz jasna odmówienia znaczenia innym aktorom takim jak organizacje międzynarodowe, czy korporacje międzynarodowe. Oznacza to tylko przyjęcie założenia, że w interesującym nas kontekście stosunków międzynarodowych to rządy w dalszym ciągu podejmują najważniejsze decyzje, to ich interesy liczą się najbardziej, to one mają dominujące znaczenie w międzynarodowej ekonomii politycznej.

Zgodnie z przyjętym podejściem zapewnienie bezpieczeństwa narodowego jest najważniejszą potrzebą państw i głównym determinantem ich działań. Dlatego też istotne znaczenie w badaniach empirycznych miało pojęcie potęgi państw. Wiązało się to z odrzuceniem twierdzeń tych badaczy, którzy uważają, że globalizacja i powiązane z nią zmiany ekonomiczne czy technologiczne, zatarły granice państwowe i zredukowały drastycznie znaczenie państw. Oczywiście można dostrzec relatywny spadek znaczenia rządów i wzrost znaczenia różnych aktorów niepaństwowych w niektórych sferach stosunków międzynarodowych, niemniej jednak nawet w zglobalizowanym, silnie zintegrowanym świecie, państwa narodowe odgrywają kluczową rolę, starając się promować swoje interesy polityczne i ekonomiczne. To wciąż one ustalają reguły gry i odbywają między sobą najważniejsze polityczne rozgrywki. To one wpływają w decydujący sposób na gospodarkę światową. Rynki finansowe i inne czynniki gospodarcze ograniczają swobodę działań państw, ale zachodząca zależność jest dwustronna.

Książka podzielona jest na pięć rozdziałów. Pierwsza część pracy ma charakter wprowadzający, a jej głównym zadaniem jest przedstawienie czytelnikowi Państwowych funduszy majątkowych, których znaczenie szybko rośnie, ale przecież są to instytucje wciąż mało znane, nawet specjalistom. Starczy wspomnieć, że w języku polskim ukazało się ledwie kilkanaście prac poświęconych funduszom (np. Pszczółka, 2015; Urban, 2012, Wiśniewski, 2009, 2011). W rozdziale więc przedstawiony został, budzący nieco kontrowersji, problem zdefiniowania PFM, a także rys historyczny funkcjonowania tych instytucji. Następnie dokonano charakterystyki funduszy, wskazując ich najważniejsze cechy odróżniające od innych aktorów na międzynarodowych rynkach kapitałowych. Kolejny podrozdział poświęcono analizie strategii

inwestycyjnych PFM przedstawiając stan badań w tym zakresie, w tym m.in. interesującą z poznawczego punktu widzenia kwestię kierunków geograficznych inwestycji. W dalszej części rozdziału opisano obawy związane z działalnością funduszy, jakie są formułowane w literaturze przedmiotu. Ostatni fragment poświęcony jest politycznej odpowiedzi państw i instytucji międzynarodowych na wzrost wagi PFM, czyli próbom uregulowania zasad ich funkcjonowania, w szczególności w celu zapobieżenia potencjalnym zagrożeniom.

Celem drugiego rozdziału jest osadzenie prezentowanych badań w teorii stosunków międzynarodowych, zaprezentowanie dotychczasowego stanu wiedzy w przedmiocie rozważań, a także wyjaśnienie koncepcji badań empirycznych, opartych o studia przypadku prezentowane w trzech kolejnych rozdziałach. Tę część pracy otwiera charakterystyka podejścia badawczego, pokazująca, że chęć wyjaśnienia istoty funkcjonowania PFM w kontekście nauk politycznych w naturalny sposób prowadzi w kierunku badań nad ekonomią polityczną stosunków międzynarodowych. Drugi podrozdział przynosi opis stanu badań nad instrumentami polityki zagranicznej państwa. Najbardziej interesujące, w kontekście tematu pracy, instrumenty ekonomiczne, czyli te bazujące na szeroko rozumianych zasobach gospodarczych państwa, zostały opisane w kolejnych dwóch podrozdziałach. Najpierw przyjrzelśmy się różnym klasyfikacjom tych narzędzi, zaczynając do najbardziej klasycznego zestawienia Baldwina (1985). Następnie przedmiot rozważań został ulokowany w świetle różnych teorii eksplanacyjnych. Przeanalizowaliśmy więc jakie miejsce narzędzia dyplomacji ekonomicznej zajmują w różnych nurtach literatury, charakteryzującymi się odmiennymi paradygmatami i reprezentującymi różne szkoły stosunków międzynarodowych. Podrozdział piąty przynosi szczegółową analizę stanu badań nad PFM jako narzędziami polityki zagranicznej. Ostatni podrozdział jest mostem łączącym teoretyczną i empiryczną część pracy. Zaprezentowana w nim została koncepcja badań empirycznych, w tym w szczególności przyjęta struktura analityczna studiów przypadków, które zajmują następne trzy rozdziały pracy.

Pierwszy *case* dotyczy Chińskiej Republiki Ludowej. W rozdziale opisano rolę PFM w polityce zagranicznej ChRL i jej uwarunkowania. Najpierw został przedstawiony dość skomplikowany, a w pewnym sensie nawet tajemniczy, świat chińskich funduszy majątkowych. Przeanalizowane zostały ich inwestycje, zarówno wymiarze geograficznym, jak i sektorowym. Następnie omówione zostały sposoby wykorzystywania funduszy w polityce zagranicznej ChRL. Cztery kolejne podrozdziały poświęcone są analizie czterech wyszczególnionych zmiennych niezależnych, czyli poziomowi kontroli władz państwowych nad działaniami funduszy chińskich, potędze i ambicjom geopolitycznym ChRL, zasobom finansowym pozostające w dyspozycji chińskich PFM oraz poziomowi transparentności ich działań inwestycyjnych.

Rozdział czwarty i piąty przynoszą analogiczne analizy odpowiednio dla Norwegii i Federacji Rosyjskiej. Żeby zapewnić maksymalną przejrzystość wywodów i porównywalność studiów przypadku zachowana została identyczna struktura analityczna. Jej punktem wyjścia jest charakterystyka funduszu (w przypadku Norwegii) czy funduszy (w przypadku Rosji), w tym okoliczności ich powstania i prowadzonej działalności inwestycyjnej. Następnie opisane są przykłady użycia PFM w polityce zagranicznej tych państw, a potem badane są cztery wyodrębnione czynniki (zmiennie niezależne).

W rozdziale końcowym przedstawione są najważniejsze wnioski wypływające z przeprowadzonych badań. Z punktu widzenia teorii stosunków międzynarodowych warto zwrócić uwagę na dwie rzeczy, stanowiące najistotniejszy wkład niniejszej pracy do naukowego dyskursu. Po pierwsze, udowodniono, że PFM powinny być ujmowane w zestawieniu instrumentów ekonomicznych polityki zagranicznej. Następnie na bazie klasycznego zestawienia Baldwina zaproponowana została poszerzona, uaktualniona jego wersja uwzględniająca, obok wyników badań przeprowadzonych w niniejszej pracy, także ustalenia Armijo i Katady (2015). Zmodyfikowane zestawienie ekonomicznych instrumentów polityki zagranicznej zostało zaprezentowane w poniższej tabeli.

Tabela. Zestawienie instrumentów ekonomicznych polityki zagranicznej

POZYTYWNE		
Handlowe	Kapitałowe	Monetarne
Przywileje celne (<i>favourable discrimination</i>)	Pomoc gospodarcza	Promowanie własnej waluty jako rezerwowej i transakcyjnej
Przyznanie klauzuli najwyższego uprzywilejowania w handlu	Gwarancje inwestycyjne	
Redukcja cel	Zachęty dla prywatnych inwestycji	
Zakupy bezpośrednie	Przywileje podatkowe	
Subsydia eksportowe lub importowe	Inwestycje firm oraz funduszy majątkowych	
Licencje eksportowe lub importowe	Obietnice powyższych	
Obietnice powyższych		
NEGATYWNE		
Handlowe	Kapitałowe	Monetarne

Zakaz eksportu (embargo)	Zamrożenie zasobów (<i>assets freezes</i>)	Oslabianie wpływu innych państw na walutę krajową (np. zakaz zaciągania zobowiązań w walutach obcych)
Bojkot	Kontrola importu i eksportu	Manipulowanie kursem walutowym
Podniesienie taryf celnych	Wstrzymanie pomocy gospodarczej	Groźby powyższych
Stosowanie dyskryminacyjnych środków taryfowych	Pozbawienie własności (<i>expropriation</i>)	
Wycofanie klauzuli najwyższego uprzywilejowania w handlu	Karne podatki	
Ukryte zakazy handlu (czarne listy)	Wstrzymanie składek do organizacji międzynarodowych	
Kwoty importowe lub eksportowe	Wycofywanie inwestycji firm i funduszy majątkowych	
Odmowa lub pozbawienie licencji eksportowych lub importowych	Niepłacenie lub restrukturyzacja zagranicznego długu	
Dumping	Przekupstwo (pożyczki i pomoc rozwojowa uzależniona od wdrożenia konkretnych działań politycznych np. liberalizacji handlu)	
Zakupy mające na celu pozbawienie możliwości nabycia towaru przez dany kraj. (<i>preclusive buying</i>)	Groźby powyższych	
Groźby powyższych		

Źródło: Opracowanie własne

Po drugie, przedstawiono zestawienie sześciu różnych sposobów wykorzystywania PFM w polityce zagranicznej państw. Jest to pierwsza w literaturze próba naukowej klasyfikacji metod politycznego użycia funduszy, która mam nadzieję będzie początkiem szerszej dyskusji na ten temat. Są to:

1. Bezpośrednie transfery finansowe w zamian za określone działania polityczne;
2. Wywieranie wpływu na zachowanie partnerów poprzez obietnice inwestycji lub też groźby wycofania kapitału z danego kraju;
3. Przejmowanie udziałów w firmach o strategicznym znaczeniu;
4. Budowa wizerunku kraju (dyplomacja publiczna);
5. Pomoc rozwojowa;
6. Osłabianie skutków zagranicznej presji ekonomicznej.

Trudno powiedzieć, które z sześciu omówionych powyżej form użycia PFM w polityce zagranicznej mają większe, a które mniejsze znaczenie od innych. Wszystko zależy od kontekstu ich użycia, sytuacji w której znajduje się dany kraj. Pewną odpowiedź może dawać jednak zestawienie pokazujące, które były używane w badanych krajach. Wynika z niego na przykład, że tylko dwie formy, wywieranie wpływu oraz kreowanie wizerunku, były wykorzystywane przez wszystkie trzy badane kraje.

Tabela. Porównanie form wykorzystywania PFM w polityce zagranicznej badanych państw

Formy	Chiny	Norwegia	Rosja
Bezpośrednie transfery finansowe (dyplomacja czekowa)	X		
Wywieranie wpływu na zachowanie partnerów poprzez obietnice inwestycji lub też groźby wycofania kapitału z danego kraju	X	X	X
Przejmowanie udziałów w firmach o strategicznym	X		

znaczeniu			
Budowa wizerunku kraju (dyplomacja publiczna)	X	X	X
Pomoc rozwojowa		X	
Oslabianie skutków zagranicznej presji ekonomicznej			X

Źródło: opracowanie własne

Pozostałe wnioski dotyczą już bardziej szczegółowych zagadnień, ważnych głównie z punktu widzenia badań nad funduszami. Analiza zmiennych niezależnych wykazała, że to kontrola państwa nad funduszem jest kluczowym czynnikiem decydującym o możliwości użycia PFM w polityce zagranicznej. Potwierdziło to hipotezę pierwszą. Inne z analizowanych czynników miały znacznie mniejsze znaczenie. Nie potwierdziła się hipoteza druga wiążąca polityczne użycie PFM z potęgą państwa. Państwo nie musi być potężne, żeby używać PFM do realizacji swojej polityki. Jak przekonuje przykład Norwegii również państwa niewielkie, niezaliczane do światowych potęg, mogą z powodzeniem traktować fundusze jako środek do osiągnięcia celów w polityce zagranicznej.

Hipoteza trzecia została zweryfikowana pozytywnie, ale z zaznaczeniem, że znaczenie ma nie tylko bezwzględna wartość środków funduszu ale też ich wartość względna, w określonym kontekście ewentualnego użycia. Możliwość użycia PFM jako narzędzia polityki zagranicznej nie zależy bezpośrednio od wielkości posiadanych środków, gdyż w określonym kontekście nawet niewielkie inwestycje mogą odgrywać wielką rolę, czego dowodził przykład działania rosyjskiego PFM na Ukrainie.

Przeprowadzone badania zupełnie też nie potwierdziły istnienia prostej zależności pomiędzy poziomem przejrzystości działania PFM a możliwościami jego politycznego użycia, negatywnie weryfikując hipotezę czwartą. Politycznie są wykorzystywane zarówno nietransparentne fundusze chińskie, jak i działający w sposób niemal wzorcowo przejrzysty GPFG z Norwegii.

Jednocześnie badania potwierdziły, że generalizacje na temat politycznej roli PFM są bardzo ryzykowne. Z uwagi na różnorodność funduszy i ich właścicieli, trudno jest analizować polityczne zachowania całego zbioru PFM. Dużo bardziej przydatne wydają się badania dotyczące wykorzystania funduszy w kontekście polityki zagranicznej poszczególnych państw, w tym również oczywiście badania porównawcze, jak to przeprowadzone w niniejszej pracy. Praca kończy się

konkluzją, że udowodnienie politycznego wykorzystywania funduszy potwierdza wymieniane w literaturze obawy. Skoro zagrożenia są realne to powinny się spotkać z adekwatną odpowiedzią członków społeczności międzynarodowej, tak państw, jak i organizacji międzynarodowych. Ten ostatni wniosek jest więc *de facto* wezwaniem skierowanym do polityków, aby bardzo poważnie zastanowili się nad metodami przeciwdziałania politycznym działaniom prowadzonym przez inne państwa za pomocą państwowych funduszy majątkowych.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych (artystycznych).

Cała moja dotychczasowa kariera naukowa związana była z Wydziałem Studiów Międzynarodowych i Politologicznych Uniwersytetu Łódzkiego – najpierw z Zakładem Azji Wschodniej a od 2016 z nowopowstałą Katedrą Studiów Azjatyckich. W październiku 2010 roku zostałem zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Azji Wschodniej – początkowo w wymiarze pół etatu, zaś od października 2012 roku na cały etat.

Mój dorobek naukowy z lat 2010-2018 obejmuje autorstwo lub współautorstwo czterech monografii (w tym dwóch napisanych samodzielnie: pracy złożonej do oceny oraz książki o polityce UE wobec Chin), redakcję lub współredakcję czterech monografii zbiorowych (2 w języku angielskim), autorstwo lub współautorstwo 8 artykułów w czasopiśmie (1 w języku hiszpańskim, 4 w języku angielskim, w tym jeden w piśmie z listy JCR z bardzo wysokim Impact Factorem: 4,140) oraz 12 artykułów w monografiach zbiorowych (6 artykułów w języku angielskim i 6 w języku polskim). Można go podzielić na trzy główne bloki zagadnień: a) polityczne znaczenie państwowych funduszy majątkowych, b) relacje zagraniczne Unii w tym w szczególności relacje Chinami c) badania nad paradyplomacją

a) Polityczne znaczenie państwowych funduszy majątkowych,

Problemem funkcjonowania państwowych funduszy majątkowych zainteresowałem się jeszcze podczas przygotowywania pracy doktorskiej na temat polityki UE wobec Chin, kiedy badania na ten temat dopiero raczkowały. W 2009 roku opublikowałem artykuł „Unia Europejska wobec problemu rosnącej roli kapitału chińskiego na rynkach globalnych”, w którym zarysowałem problem z perspektywy europejskiej. Szerszą analizę przedstawiłem w 2013 roku w tekście „Unia Europejska a globalna ekspansja państwowych funduszy majątkowych”. Te badania eksploracyjne stały się podstawą do sformułowania szerszego projektu badawczego, który przygotowałem wspólnie ze zbudowanym przeze mnie zespołem, w skład którego wchodziło jeszcze dwóch badaczy (dr Piotr Wiśniewski oraz mgr Marcin Obroniecki). Projekt pod nazwą „Polityczne znaczenie inwestycji prowadzonych przez Państwowe Fundusze Majątkowe w Europie Środkowej i Wschodniej”, był realizowany pod moim kierownictwem w latach 2012-2015. Wsparcie finansowe

z NCN (program OPUS) pozwoliło na zakup bazy danych zawierającej transakcje przeprowadzane przez PFM, a także na prezentację wyników badań na licznych konferencjach, co zaowocowało całą serią publikacji. Opublikowaliśmy cząstkowe wyniki badań pokazujące wielkość i znaczenie inwestycji PFM w Unii Europejskiej (rozdział *How the rise of East Asian Sovereign Wealth Funds affected the European Union?* a także artykuł w wysokopunktowanym polskim czasopiśmie ekonomicznym „e-Finanse The Financial Internet Quarterly” pt. *A Political Menace or Commercial Opportunity? Chinese Sovereign Wealth Funds’ Investments In The European Union?*) oraz studium dotyczące inwestycji w Europie Środkowej i Wschodniej (*Sovereign Wealth Funds In Central And Eastern Europe: Scope And Methods Of Financial Penetration* opublikowany w piśmie „Politické Vedy” z listy ERIH Plus). Badania w projekcie zwieńczyła monografia pod moją redakcją pt. *Political Players? Sovereign Wealth Funds’ Investments in Central and Eastern Europe*, w której z jednej strony niewielkie zainteresowanie funduszy regionem EŚW, ale z drugiej liczne potencjalne ryzyka związane z inwestycjami tych państwowych instytucji.

Po zakończeniu projektu już samodzielnie kontynuowałem badania nad politycznym znaczeniem funduszy co zaowocowało monografią (przedstawioną jako główne osiągnięcie naukowe) ale także trzema artykułami w prestiżowych wydawnictwach. Po pierwsze, opublikowałem tekst „Sovereign Wealth Fund Investments in Europe as an Instrument of Chinese Energy Policy” w czasopiśmie “Energy Policy” znajdującym się w bazie JCR, potocznie w Polsce zwaną „listą filadelfijską”. W artykule tym pokazałem w jaki sposób ChRL instrumentalnie wykorzystuje PFM do osiągnięcia celów swojej zagranicznej polityki energetycznej. Po drugie, agencja hiszpańskiego Ministerstwa Finansów zleciła mi przygotowanie tekstu o roli PFM w polityce rozwojowej, który ukazał się w tłumaczeniu na język hiszpański w piśmie „Revista de Economía ICE”. Zlecenie było efektem mojego wystąpienia na zamkniętym seminarium ESADE Globalisation Lab, w Madrycie, z udziałem ekspertów z największych hiszpańskich banków, instytucji finansowych i agencji rządowych. Po trzecie, opublikowałem w „Sprawach Międzynarodowych” studium przypadku Chin („Państwowe fundusze majątkowe jako instrument polityki zagranicznej Chińskiej Republiki Ludowej”), pokazujące listę metod wykorzystywania funduszy w polityce zagranicznej Państwa Środka.

Opisany powyżej obszar badań jest wprost powiązany z książką przedstawioną jako moje główne osiągnięcie naukowe. Prowadzone przez kilka lat badania nad państwowymi funduszami majątkowymi uświadomiły mi potrzebę dokonania kompleksowej analizy ich miejsca w instrumentarium polityki zagranicznej państw, co zainspirowało do napisania wspomnianej monografii.

b) Relacje zagraniczne UE, a w szczególności polityka wobec ChRL

Kolejnym istotnym polem badawczym była dla mnie analiza relacji zagranicznych Unii Europejskiej, ze szczególnym uwzględnieniem polityki wobec Chin. Ten obszar badań stanowi wprost kontynuację prac prowadzonych podczas moich studiów doktoranckich.

Bez wątpienia największym osiągnięciem w tym obszarze jest wydana w 2015 roku monografia „Sypiając ze smokiem. Polityka Unii Europejskiej wobec Chin”, będąca kompleksową analizą najważniejszych obszarów polityki unijnej wobec Państwa Środka od połowy lat 90-tych XX wieku aż do roku 2014. Książka w części bazuje na badaniach zawartych w mojej pracy doktorskiej, w której jednak zakończyłem narrację na roku 2008. Praca ta miała też zupełnie inną strukturę i cele badawcze, a powstała w ramach przyznanego mi przez Uniwersytet Łódzki grantu dla młodych naukowców.

Drugą istotną pracą jest obszerne (choć nie spełniające objętościowych kryteriów przyjętych dla monografii), wydane w dwóch językach opracowanie *Wpływ kryzysu gospodarczego w Europie na politykę zewnętrzną Unii Europejskiej/The influence of the Economic Crisis in Europe on the External Policy of the European Union*, opublikowane w „Zeszytach natolińskich”, w 2013 roku. Nad analizą tą pracowałem podczas miesięcznej kwerendy bibliotecznej w European University Institute we Florencji (*Summer Fellowship*), latem 2012 roku. Relacje z Chinami stanowią w niej jedno z trzech studiów przypadku (obok Rosji i USA), w oparciu o które badałem wpływ kryzysu gospodarczego na politykę zewnętrzną UE. Wykazałem w niej, że kryzys gospodarczy nie doprowadził do gwałtownej redefinicji unijnej polityki zewnętrznej, zmiany celów, czy drastycznych cięć budżetowych. W różnych jej obszarach oczywiście skutki kłopotów gospodarczych były odczuwalne, ale oddziaływanie było mniejsze niż można byłoby podejrzewać. Poglębione badania dotyczące wpływu kryzysu gospodarczego na relacje z Chinami (praca *The Impact of the Current Economic Crisis on the Chinese Position in Europe*) opublikowałem też w książce pod redakcją św. pamięci profesora Stanisława Konopackiego zatytułowaną „Europe in the Time of Crisis”.

Kolejną istotną pracą jest studium instrumentów chińskiej polityki zagranicznej wobec Unii Europejskiej powstałe w ramach finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki (program OPUS) projektu „Narzędzia chińskiej polityki zagranicznej w okresie rządów Hu Jintao”, w którym byłem wykonawcą w latach 2010-2013. Praca zatytułowana *Po pierwsze gospodarka. Narzędzia polityki zagranicznej ChRL wobec Unii Europejskiej* została wydana jako rozdział w monografii „Narzędzia polityki zagranicznej Chińskiej Republiki Ludowej”, zbierającą rezultaty projektu. W pracy tej kompleksowo pokazałem zestaw instrumentów, które wykorzystują Chiny w swoich relacjach z UE.

Za ważną w moim dorobku uznaję również, napisaną wspólnie z Marcinem Frenklem, pracę pt. *Ukraine as a Bridge to Russia. What Can the EU Learn from the Past Polish Political Strategies for Eastern Neighbourhood?*. Zręby tej publikacji powstały w ramach mojego uczestnictwa w dwóch seminariach eksperckich The Ralf Dahrendorf Taskforce „The Future Of The European Union”, zorganizowanych w 2014 roku przez The European Liberal Forum w Gummersbach (Niemcy) oraz w Lizbonie. Pierwszą wersję tekstu prezentowałem występując na zaproszenie Komisji Europejskiej podczas Jean Monnet Seminar 'EU a la Carte?' w Malmo w 2016 roku. Praca została finalnie opublikowana przez Komisję Europejską. Wykazaliśmy w niej, że założenia koncepcji polskiej polityki wschodniej (znanej jako tzw. „doktryna Giedroycia”) mogą być przydatne w również w kontekście planowania unijnej polityki wobec Federacji Rosyjskiej.

Opublikowałem również kilka innych rozdziałów w tomach poświęconych problematyce stosunków unijno-chińskich. W pracy *“Chinese factor” in developing the EU’s Grand Strategy* pokazałem wpływ rosnącej roli Chin na perspektywę strategiczną UE, a także zaskakującą zbieżność niektórych interesów strategicznych Unii i ChRL. W pracy *Klucz do Afryki – czynnik chiński w polityce UE wobec kontynentu afrykańskiego* pokazałem w jaki sposób Unia bierze pod uwagę rosnące w potęgę Chin w swojej polityce wobec Afryki, oraz omówiłem perspektywę współpracy z Pekinem, m.in. w zakresie polityki rozwojowej. W pozostałych tekstach poruszyłem problem współpracy technologicznej (*Współpraca naukowo-technologiczna pomiędzy Unią Europejską a Chińską Republiką Ludową*), kontroli zbrojeń (*Problem kontroli zbrojeń w polityce Unii Europejskiej wobec Chin*) oraz rywalizacji ideologiczno-kulturowej (*Chińska soft power a ambicje globalne Unii Europejskiej*).

c) Paradyplomacja

Prowadzone przeze mnie przez kilka lat badania dotyczące relacji unijno-chińskich zwróciły moją uwagę na interesującą lukę poznawczą, jaką są stosunki między partnerami na poziomie subnarodowym. Zbiegło się to w czasie z rozwojem badań nad paradyplomacją (międzynarodowymi kontaktami regionów i miast) w mojej katedrze. Zespół badawczy kierowany przez prof. Małgorzatę Pietrasiak, ze mną w składzie, zrealizował finansowany przez NCN (program OPUS) projekt „Wymiary aktywności międzynarodowej władz regionalnych na przykładzie Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Indii i Federacji Rosyjskiej”. Głównym efektem tego projektu była przygotowana przez cały zespół monografia *Paradiplomacy in Asia. Case Studies of China, India and Russia*. Mój wkład w powstanie tej pracy polegał na napisaniu jednego z rozdziałów (*Paradiplomacy – Discourse Analysis And Research Conceptualisation*), współautorstwie wstępu, zakończenia oraz nadzorze nad pracami redakcyjnymi. Książka jest, wedle

mojej najlepszej wiedzy, pierwszą analizą porównawczą relacji międzynarodowych regionów chińskich, rosyjskich i indyjskich.

W czasie trwania prac badawczych nad tym projektem rozwijałem także badania nad tematem współpracy regionów unijno-chińskich. Wspólnie z Polskim Instytutem Spraw Międzynarodowych pozyskaliśmy z Narodowego Centrum Nauki (program OPUS) finansowanie dla projektu „Rola regionów w polityce UE wobec Chin”. Projekt ten, pod moim kierownictwem, jest obecnie w trakcie realizacji (do 2019 roku). Przeprowadziliśmy badanie ankietowe obejmujące regiony w sześciu największych krajach członkowskich UE, a także odbyłem wywiady z władzami regionalnymi (m.in. we włoskiej Umbrii, w Berlinie oraz województwie łódzkim) oraz urzędnikami unijnymi zajmującymi się relacjami unijno-chińskimi (dwa wywiady w Komisji Europejskiej i jeden w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych). Pierwsze publikacje pokazujące rezultaty projektu planowane są na przyszły rok.

Badania nad paradyplomacją, dotyczące zaangażowania miast azjatyckich we współpracę międzynarodową w ramach sieci miast (np. C40), prowadzę także w ramach międzynarodowego projektu *Competing Regional Integrations in Southeast Asia* (CRISEA), finansowanego przez Komisję Europejską z programu Horyzont 2020. W najbliższych kilku latach planuję kontynuować prace w tym obszarze badawczym.

Badania na wszystkich trzech polach badawczych starałem się organizować w projekty i pozyskiwać dla nich zewnętrzne źródła finansowania, dzięki którym mogłem realizować ambitniejsze przedsięwzięcia naukowe i prezentować wyniki na międzynarodowych konferencjach.

Łącznie brałem udział w 11 projektach badawczych, w ośmiu jako kierownik, a w trzech jako wykonawca. Najbardziej prestiżowym z nich jest wspomniany już powyżej projekt CRISEA w ramach unijnego programu Horyzont 2020, w którym jestem z ramienia UŁ członkiem Komitetu Sterującego oraz liderem jednego z pięciu pakietów roboczych. Szczególną satysfakcję mam z faktu, że byłem bezpośrednio zaangażowany (wspólnie m.in. z naukowcami z Uniwersytetu Cambridge czy École française d'Extrême-Orient) w przygotowywanie wniosku o dofinansowanie, który zwyciężył w bardzo trudnym konkursie (tylko jeden projekt kwalifikował się do finansowania).

Drugim międzynarodowym projektem, którym kieruje jest *Asia as a Challenge for the European Union* finansowany z programu Jean Monnet. W jego ramach prowadzę poświęcone UE zajęcia dydaktyczne z wykorzystaniem innowacyjnych metod dydaktycznych (m.in. grywalizacja). Wspólnie ze studentami przygotowałem vademecum dla licealistów o UE pt. *Pytania o Unię*

Europejską. Vademecum dla młodzieży oraz książkę poświęconą polityce UE wobec państw azjatyckich (ukaze się w 2019 roku).

Spośród grantów krajowych w pierwszej kolejności wymienić należy wspomniane już powyżej projekty finansowane z NCN (program OPUS), w których kierowałem stworzonymi przez siebie zespołami badawczymi (projekt „Polityczne znaczenie inwestycji prowadzonych przez Państwowe Fundusze Majątkowe w Europie Środkowej i Wschodniej” już się zakończył, a projekt „Rola regionów w polityce UE wobec Chin” jeszcze trwa).

Interesującym i bardzo rozwijającym doświadczeniem naukowym było kierowanie interdyscyplinarnym zespołem badawczym (ekonomista, socjolog, politolog) w ramach projektu „Współpraca pracodawców ze szkolnictwem zawodowym – diagnoza sytuacji w województwie łódzkim”, który prowadziłem z ramienia firmy PL Europa we współpracy z Wyższą Szkołą Pedagogiczną w Łodzi w latach 2011-12. Projekt finansowany był przez Wojewódzki Urząd Pracy w Łodzi z Programu Operacyjnego „Kapitał Ludzki”.

Pozostałe trzy projekty, którymi kierowałem to przyznany mi przez Uniwersytet Łódzki grant dla młodych naukowców „Wpływ kryzysu gospodarczego na kształt relacji UE-Chiny (2008-2013)” oraz dwa projekty powiązane z opisanym wyżej grantem z Horyzontu 2020: dofinansowanie przygotowania wniosku (program „Granty na granty”) oraz dodatkowe finansowanie wdrażania projektu (program „Premia na Horyzoncie”).

Wykonawcą byłem w dwóch projektach realizowanych przy wsparciu NCN. W latach 2013-2016 w projekcie „Wymiary aktywności międzynarodowej władz regionalnych na przykładzie Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Indii i Federacji Rosyjskiej” a w latach 2010-2013 w projekcie „Narzędzia chińskiej polityki zagranicznej w okresie rządów Hu Jintao”. Dodatkowo byłem wykonawcą w realizowanym przez Szkołę Główną Handlową projekcie „Rapprochement, Reconciliation, Reunification in International Relations - German-Polish experiences for Divided Korea”. Wspólnie z Marcinem Frenklem przygotowałem publikację analizującą rolę intelektualistów w pojednaniu polsko-niemieckim.

Udział w projektach badawczych umożliwił mi uczestnictwo w wielu konferencjach. Przedstawiłem referaty na 18 konferencjach i seminariach zagranicznych (m.in. w Wielkiej Brytanii, Irlandii, Hiszpanii, Włoszech, Belgii, Szwecji, Kazachstanie, Tajlandii, Wietnamie i Chinach), 17 międzynarodowych konferencjach i seminariach organizowanych w kraju oraz 22 konferencjach i seminariach krajowych. Dodatkowo, jako przewodniczący paneli (bez referatu) lub uczestnik brałem udział jeszcze w 8 innych konferencjach zagranicznych i krajowych, w tym tak prestiżowych jak Europejskie Forum Nowych Idei w Sopocie, gdzie w 2015 roku prowadziłem dyskusję panelową pt. „That's Not the Club We Joined. What EU Does New Europe Want?”.

Część wyjazdów konferencyjnych była związana z moją aktywną działalnością w towarzystwach naukowych. Spośród towarzystw zagranicznych jestem najmocniej związany z towarzystwem badań europejskich UACES, do którego wstąpiłem w 2012 roku i staram się regularnie uczestniczyć w organizowanych przez tę organizację spotkaniach naukowych. Oprócz tego należę do European International Studies Association (EISA). W kraju największą więź czuję z Polskim Towarzystwem Studiów Międzynarodowych (PTSM). W 2010 roku współtworzyłem jego Oddział Łódzki. Uczestniczyłem w kilku konwencjach PTSM, a w roku 2016 byłem sekretarzem VI Ogólnopolskiej Konwencji Polskiego Towarzystwa Studiów Międzynarodowych pt. Badanie polityki zagranicznej państwa, która odbywała się w Łodzi.

Oprócz wspomnianej konwencji byłem też zaangażowany w organizację kilku innych konferencji:

- w 2015 byłem członkiem Komitetu Naukowego III Ogólnopolskiej Konferencji Dydaktyki Akademickiej Ideatorium, 9 - 10 kwietnia 2015 r., zorganizowanej na Uniwersytecie Gdańskim.
- w 2014 byłem przewodniczącym komitetu organizacyjnego konferencji „Jak wykorzystać potencjał absolwentów – doświadczenia i dobre praktyki współpracy uczelni z otoczeniem”, zorganizowanej na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politologicznych Uniwersytetu Łódzkiego
- w 2011 byłem sekretarzem komitetu organizacyjnego VII Spotkań Wschodnioazjatyckich, a także przewodniczącym komitetu organizacyjnego konferencji „Nowoczesne metody wykorzystania e-learningu w edukacji”, zorganizowanych na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politologicznych Uniwersytetu Łódzkiego.

W 2016 roku otrzymałem indywidualną nagrodę drugiego stopnia Rektora Uniwersytetu Łódzkiego za osiągnięcia naukowo-badawcze w 2015 roku (książka „Sypiając ze smokiem. Polityka Unii Europejskiej wobec Chin”). Zgodnie z bazami Publish or Perish oraz Google Scholar moje prace były cytowane 34 razy.

Szczególnie sobie cenie fakt, że z prośbą o recenzowanie artykułów wielokrotnie zwracali się do mnie redakcje uznanych międzynarodowych czasopism naukowych tj. *Energy Policy* (3 recenzje), *Europe Asia Studies* (1), *European Spatial Research and Policy* (1), *Journal of Contemporary European Research* (1). Recenzowałem też artykuły złożone do *Acta Universitatis Lodzianis Folia Geographica Socio-oeconomica* oraz krakowskiej *Poliarchi*. Oprócz tego na łamach czasopisma *Liberté!* lub na powiązanim z nim blogu opublikowałem 10 recenzji prac naukowych oraz popularno-naukowych.

Staralem się również aktywnie brać udział w dyskusji publicznej występując w programach telewizyjnych i radiowych (głównie w mediach lokalnych w Łodzi) a także publikując szereg tekstów o charakterze popularno-naukowym lub publicystycznym, głównie dla Magazynu „Liberté!” oraz „4Liberty.eu”. Bardzo sobie cenię, że zostałem zaproszony do napisania tekstu o polityce zagranicznej Chin do premierowego numeru Magazynu „Pismo”.

Równolegle z prowadzeniem pracy naukowo-badawczej byłem aktywnie zaangażowany w pracę dydaktyczną i organizacyjną na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politologicznych Uniwersytetu Łódzkiego. Prowadziłem liczne zajęcia w języku polskim i angielskim, zarówno na temat Unii Europejskiej, jak i z zakresu podstaw programowych kierunku stosunki międzynarodowe. Prowadząc zajęcia dużą wagę przykładałem do używania rozmaitych aktywnych metod uczenia a także wdrażałem innowacyjne pomysły dydaktyczne (wykorzystanie gier w edukacji, grywalizację, pracę grupową metodą jigsaw). Chciałbym wspomnieć o 3 z nich:

1. Przygotowałem autorską grę symulacyjną „Negocjacje sześciostronne wokół problemu koreańskiego”. Gra wprowadzona została do programu na dwóch różnych przedmiotach (od 2014 roku odbyło się kilka edycji, zarówno w języku polskim, jak i angielskim).

2. Przygotowałem i wdrożyłem na WSMiP UŁ edukacyjną grę internetową „Zarządzanie projektami unijnymi”, która była wykorzystywana podczas zajęć „Fundusze europejskie”. Gra powstała w latach 2011-2012 roku, w ramach projektu unijnego, który napisałem, a potem byłem jego kierownikiem i współautorem scenariusza gry. Gra uzyskała wyróżnienie w konkursie „Łódź proponuje – Innowacyjni i kreatywni 2011”, w kategorii „innowacyjna usługa”.

3. W ramach projektu Jean Monnet przygotowałem, wspólnie z grupą studentów, Vademecum dla młodzieży pt. „Pytania o Unię Europejską” (Łódź 2018, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego). Skierowaną do licealistów broszurę przygotowali studenci, pracując według opracowanej przeze mnie metody.

Prowadziłem też kilkadziesiąt różnych prelekcji i szkoleń, dla dorosłych oraz dla dzieci. Najwięcej satysfakcji sprawiło mi przygotowanie i poprowadzenie dla uczniów szkół podstawowych warsztatu pt „Tajemnica ohydnych blaszanych puszek”. W jego ramach dzieci w formie zabawy doświadczyły przejścia przez cały proces badawczy: od formułowania pytań i hipotez, aż po nagrodę za rozwiązany problem naukowy.

Byłem promotorem pomocniczym mgr Sylwii Matusiak, która w 2017 roku obroniła rozprawę doktorską poświęconą japońskim inwestycjom w Europie Środkowej i Wschodniej. Wypromowałem 3 magistrów oraz 20 licencjatów, recenzowałem 5 prac magisterskich i 10 prac licencjackich, a także byłem opiekunem stażu mgr Marcina Frenkla z firmy Maxbud Sp. z o.o. na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politologicznych Uniwersytetu Łódzkiego, w ramach projektu „Nauka i biznes”. Pełniłem rolę pełnomocnika dziekana ds. praktyk studenckich dla

kierunku stosunki międzynarodowe w latach 2012-2016. Przygotowałem programu studiów magisterskich na specjalności „Asian Studies” na kierunku Stosunki międzynarodowe (2016 rok). W 2014 roku pracowałem jako sekretarz Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej.

W ramach aktywności organizacyjnej na UŁ przygotowałem a potem kierowałem dwoma projektami finansowanym ze środków unijnych (PO Kapitał Ludzki). Pierwszym z nich był „Connection – model Współpracy uczelni z biznesem”, w ramach którego wdrożyliśmy innowacyjny model współpracy z absolwentami. W ramach projektu powstał podręcznik współpracy uczelni z biznesem (którego byłem współautorem), a także zorganizowane zostały prowadzone przeze mnie prelekcje upowszechniające model oraz sesje doradztwa. Projekt był olbrzymim przedsięwzięciem logistycznym, organizacyjnym i finansowym, wdrażanym przez 3 lata w bardzo trudnym partnerstwie z dwoma zewnętrznymi instytucjami.

Drugim projektem, którym kierowałem był projekt „Czysty biznes – rozwój MMŚP dzięki wykorzystaniu rozwiązań proekologicznych”, wdrażany w latach 2014-2015. W ramach projektu prowadzone były szkolenia dla przedsiębiorców. Moja rola ograniczała się do nadzoru nad jego realizacją.

Powyższe osiągnięcia prezentuję jako argumentację do ubiegania się o status samodzielnego pracownika naukowego. Szczegółowy wykaz publikacji i innych osiągnięć zawarłem w załączniku nr 4.

Tomasz Kowalski